

...Papp Ferencz butoraktára fölött,
hol a szerkesztő hűköznapiakon délelőtti
9—11 óra között,
és Bolonya, kut-utca 356. sz. alatt
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető minden közle-
mény, valamint az
előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Nagy-küküllőmegyei érdeklő közlemények
Horváth László
áraszerkesztőhöz Segesvárra küldendők,
Kis-küküllőmegyei érdeklő közlemények
Gyöngyösi István
áraszerkesztőhöz Dicső-Szt.-Mártonba.

BRASSÓ

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.

Egész évre 7 frt, félévre 3 frt 50
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.
ESEK DIJA:
4 hasábos gármond-sor vagy annak helye
5 kr. (1—10 sor 50 kr.) Nagyobb és több-
szöri hirdetéseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés után külön 30
kr. bélyegdíj fizetendő.
Nyilttéri közlemény sora 10 kr.
Hirdetések és Nyiltt-ter előre fizetendő.

Kéziratok vissza nem adatnak

Az E. M. K. E. brassó-, kis- s nagy-küküllőmegyei választmányának hivatalos közlönye.

A brassói és erzsébetvárosi kir. törvényszékek s ezekhez tartozó Brassói, fogarasi, hosszufalusi és zernesti, dicső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszú-aszói, köhalmi, medgyesi, nagy-sinki, segesvári és szent-ágothai kir. járásbírók hivatalos hirdetője.

MEGJELENIK HETENKENT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban. Budapest: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas s Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát, Bécsben: Daube G. L. és társa, Haasenstein s Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. s társa hirdetési irodájában.

147-ik szám.

Brassó, Kedd, december 24-én.

V. évfolyam. 1889.

Lapunk jövő száma a kettős ünnep miatt csak szombaton jelenik meg.

Előfizetési felhívás.

A »Brassó« 1890. január 1-én VI. évfolyamába lép. De egyúttal változások is állanak be a lap vezetésében: a »Brassó« megalapítója seddigi szerkesztő-kiadója városunkból eltávozván, a lap szerkesztését Kis-Tétényi Walther Béla állami főreáliskolai tanár, kiadását pedig Alexi helybeli könyvnyomdatulajdonos vállalták el.

Ezen változások azonban első sorban csak személyi változások lesznek: a lap politikai iránya, vezérelvei és céljai lényegükben ugyanazok maradnak.

Épen ezért részletes programot ez alkalommal nem terjesztünk a tisztelt olvasó-közönség elé; meg fogjuk ezt tenni az új évfolyam első — 1890. január 2-án megjelenő — számában s most csak annak kijelentésére szorítkozunk, hogy a lap eddigi irányelveinek megtartása mellett törekedni fogunk annak szellemi színvonalát — a mennyiben lehetséges — emelni és fejleszteni.

A »Brassó« VI-dik évfolyamában is az eddigi terjedelemben hetenkint háromszor — kedden, csütörtökön és szombaton — fog megjelenni.

Az előfizetési feltételek szintén változatlanul megmaradnak; és pedig lapunk előfizetési ára:

egész évre 7 frt — kr,
félévre 3 frt 50 kr,
negyedévre 1 frt 80 kr.

Az előfizetések a lap kiadóhivatalában (Brassó, színház-utca 95. sz.) eszközölhetők.

Mindezek után ajánljuk a »Brassó« VI-dik évfolyamát városunk, megyénk és szomszéd megyéink magyarságának meleg pártfogásába és kérjük a tisztelt olvasó közönségnek úgy szellemi, mint anyagi irányban szíves és hathatós pártfogását.

Kelt Brassóban, 1889. december hóban.

Kis-Tétényi Walther Béla:
állami főreáliskolai tanár.
Alexi könyvnyomda tulajdonos.

Karácsony.

Zimankós téli idő van künn, alszik a természet, aluszsa csendes álmát; a bágyadtan előtűnő nap erőtlenséggel török meg az alvónak fehér leplén és nem tudja ébrenlétre hívni őt. Zöldelő mezők, virágos rétek, csevegő patakok, erdők diszes lombosítóra s ti dalos madarak,

hová lettetek! Sivit a szél, hideg van künn; mit kerestük a tavasz és sugar édes boldogságát most, hisz a természet disze meghalt, szépsége eltűnt.

Komor a télnek képe, hidege fagyaszt; tüzet rak az ember házában, hogy mig az meleget terjeszt, dermedt tagjai felmelegedjenek.

De, hát a lelket mi melegíti? Eszmét, szeretetet, nemes fellángolást, mi ad a szellemnek? Vagy a lélek is téli álmot alszik?

Igen, volt idő, midőn téli álmot aludt, volt idő, midőn szívét, lelkét jégkéreg borította, midőn végig sivitott a tudatlanság fagyasztó szele, s nem volt, ki meleget gerjeszt, hogy felmelegedjenek a dermedt szellemek.

Tél a természetben, tél a lelkekben; zugó vihar künn, kétségbeesítő hidegség benn.

Ez általános tél idején — ezelőtt 1889 évvel, egy csillag jelent meg Betlehem egén.

Egy istálló jászlabán csecsemőt ringattak; két egyszerű lélek a szeretetben mélyebben forrt egybe; bölcsék, pásztorok tisztelegtek az újdon születtnél és angyalok kara zengé: békesség, szeretet tinéktek, emberek!

1889 tél telt el azóta, annyiszor emészté meg az idő a földnek viruló ékét. De ama jászol-bölcsőből kisugárzott meleg, ama csecsemőtől szétterjedt világosság örök derűvel feláldozó szeretettel, isteni eszmével tölti el a lelkeket.

Zimankós téli idő van künn, alszik a természet most is, aluszsa csendes álmát de az emberiség szívének, lelkének üde tavasza van: terjeszti melegét a betlehemi csecsemő magasatos szelleme, s angyalok kara zengi: békesség, szeretet tinéktek, emberek!

Karácsony van holnap, s bár künn a télnek fagyaló hatalma: nem tudja letarolni a szeretetnek, békességnek dusan nyíló virágait.

Az enyészet képét nyújtja a természet, de az újjászületés ünnepét üli az emberi lélek. A szeretet, béke zsoltosmája zeng a családban; a kicsi Jézus ártatlan örömmel tölti el a kisdedek szívét, szent érzelmre hangolja a szülőknek lelkét. Rokonok, barátok felkeresik egymást, ellenségek haragot szüntetnek . . . , szent a nap: a karácsony napja!

Istené a dicsőség e napért, emberé a hála és magasztalás!

Betlehemi csillag ragyogj, tündökölj mindég a családok felett; vezesd időtlen időkben őt. Betlehemnek szülöttje, te üdvözítő, a népet igaz érzelmre, nemes cselekedetre.

Zengjen a karácsonyi zsoltosma: békesség, szeretet a földön mindörökké, hogy legyen a nap megszentelve és viruljon a téli zord idő képlete felett is, az emberi tiszta érzelem, nemes fellángolás, tavaszi üde pompájában. Legyen boldog karácsonyod, ember, családapa, anya, hazafi, honleány, a ma születettnek eszméi által!

Péchy Árpád.

Tisztújító közgyűlés.

Brassó, decz. 23.

Nevezetes napja volt ma Brassó vármegyének: utolsó tisztújító közgyűlése.

Az a szép összhang, mely a három nemzetiség között uralkodott a tisztikar megválasztása körül; az az őszinte lelkesedés, melylyel tisztviselőit e megye közönsége egyhangulag megválasztá, bizonyossága egyrészt a főispán tapintatos eljárásának, másrészt a tisztikar ügyszeretetének és buzgalmának, de czáfolata egyúttal a közigazgatás ellen oly gyakran felhangzó panaszoknak.

A közgyűlés lefolyása a következő volt.

A városház terme zsufolásig megtelt megyebizottsági tagokkal. A főispán, gr. Bethlen András, egy három tagú bizottság által a gyűlésbe meghíva, megjelenésekor lelkes és tüntető éljenzéssel fogadtattott.

Elfoglalva elnöki székét, szónoki hévvel következő beszédet tartotta:

»Tisztelt törvényhatósági bizottság!

Üdvözlöm önöket, midőn egybegyűltek e helyen gyakorolni a megyei autonomia ez idő szerint legfontosabb funkcióját: a tisztújítást. Kétszeresen fontos ez most, midőn annak elvesztéséről van szó. Erős meggyőződésem, hogy a közönség ez áldozatot is meghozza a haza fejlődésének, fel fogja áldozni ezt a jogot is, ha helyébe jobb rendszert kap. Az adminisztratív reform napirenden van; foglalkozik vele az ország közvéleménye s mint a hangulat után ítélni lehet, a mai rendszer helyébe más fog lépni: a kinevezés. A kivitele ezen rendszerváltozásnak sokkal nehezebb, mintsem gondolnók. Nem egy államférfi s nem egy államnak kormánya foglalkozik e kérdéssel. Nemcsak

A »BRASSÓ« TÁRCZAJA.

Éjben viharban.

Karácsonyi történet.

Ha én azt úgy le tudnám írni, a hogy nagyanyánk elbeszélte! Szinte féltünk, szinte fáztunk abban a viharos éjben, pedig ültünk a vigan duruzsoló kályha nyájas melegénél, ki mellette, ki az ölében. A láng meg-megvilágította egészséges arcunkat szelid szeme bátorítást sugárzott felénk s mi még is féltünk, úgy hatott reánk a jó nagyanya rémséges meséje. Képzelmünk borzasztó alakokat: rablókat, boszorkányokat teremtet, pedig hogy nem volt ezekből semmi; legalább ott és akkor, bent a jó meleg szobában, szüleink, oldala mellett, még árnyékát sem láttuk az efféléknek: szeretet, meglegeedés sugárzott le arcunkból.

Nagyanyánk előbb megigazította fején a szűz-Mária-gyászkendőt, aztán közelebb huzta székét a a szabadszáju kemencéhez és elmondta rémséges meséjét, a mint itt következik.

Van itt a hegyek között egy csinos kis falu lakói jó móduak, beesületesek; nem mennek kölcsönkérni, senkihez soha sem állanak törvény előtt. Szegénység nem bántja, zsandár, fináncz nem háborgatja sem kicsinyét sem nagyját. Ilyen boldognak álmodja minden király a maga országát. Persze, hogy ez a

valóságban nem úgy van. Ti azt most nem értitek, hanem ha majd nagyok lesztek, akkor tudni fogjátok, hogy mennyi hura-van, per-patvar van a világon. A szegényt a gazdag, a gazdagabbat a még gazdagabb lenézi, szába sem veszi. Az erőtlent az erős, az erősebbet a hatalmas elnyomja, üldözt. Az élnetellen orra elől elkaparja a zsiros falatot az élelmes, csalással rászedéssel, szép szóval vagy ijesztgetéssel. Szóval a világban semmi sincs úgy, mint a hogy kellene lenni, s mint a hogy abban a faluban volt s gondolom, még ma is van.

Hanem ne beszéljünk most erről . . . Elég az hozzá, hogy van annak a mesebeli falunak egy népes tiszta utcájá; annak az utcának egy a dereka táján volt, s Isten ő szent jóvoltából még most is megvan egy jó módra valló zsindeyes fedelű ház; épen olyan forma, mint a tiszteletes Bajko Bálint uramé; ennek is kőkeménye van mint annak; ezt is széles tornác veszi körül, mint amaszt; még ablaka is annyi van az ut za felől, mint a papi laknak. Hanem már a paplak előtt nincs olyan egyforma sudaru jegenyefa, mint a mesebeli ház előtt; ezek a jegenyék védtek s védik még most is azt a házat a vihartól s más istencsapásától.

Olyan jó vizű kut sem volt s most sincs ám az egész faluban, mint ennek a háznak az udvarán; oda járnak ivó vizért az alszgeből a gazdag Bartháyak, a

a felszgeből az árendások is. Hanem nemcsak kut volt az udvaron, volt ott sok szép gazdasági épület is: csűr, pajta stb. telve mindenik a maga lakójával . .

Hanem ez még mind semmi ahhoz a szépen gondozott virágos kerthez képest, a mi ott diszlett az utcára néző ablakok alatt. Tulajdonképen nem is ez a virágos kert volt annak a háznak a legfőbb ékesége, hanem egy eladó leánytársa, gondozója és barátnéja a többi virágoknak. Nem hiába, hogy szerette a virágokat, mert tőlük örökölte a nefeletts-kék szemet, a rózsapiros arcot, a lilium fehérségű nyakat.

Mennyt öröme, boldogsága telt az édes anyjának ebben a leányában. Kedves is volt ám, meg szép is. Hét határon sem volt olyan leány, mint az övé. Nagyra is volt ám vele. Féltette úgy, mint a két szemvilágát, de hogy is ne, mikor nem volt senkije más széles e világon.

Hanem egyszer mi történt?

Szemet vetettek a leányra, kezdett kapós lenni. Most a jegyző fia, majd meg az árendás ispánja legyeskedtek körülötte; most ez hízelt neki, majd meg a másik nézett mélyen a szép kék szemébe. De neki egy sem kellett. Ő csak egyet szeretett: az édes anyját, a ki azt hitte, hogy ez a szeretett olyan erős láncz, mit az idő foga, mit a rozsda nem rág meg, tűz nem olvaszt meg.

Hja, de nem megy minden úgy ezen a világon,

nálunk, hanem a nagy és hatalmas Angolországban is napirenden van.

Nehézé teszi e kérdés megoldását a feladatok napról-napra való szaporodása egyrészt, és alkalmas egyének hiánya másrészt, mert a közigazgatási pálya nem az, melyre ifjúságunk tödülne, nem lévén ez sem az előrehaladásnak, sem a meggazdagodásnak alkalmas pályája. Azonban mindazonáltal kétségtelen, hogy a mai rendszer reformra szorul. Mert mit látunk napoként? Egy és ugyanazon törvény mellett különböző az adminisztráció a különböző megyékben. Ez azt jelenti egyrészt, hogy reform kell, de másrészt bizonyítja azt, hogy az egyének s közönség sokkal hatalmasabb tényezők, mint a holt betű.

De ha reformról van szó, akkor első sorban kell állania az egyének morális garanciájának. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy azoknak dotációja, kik egész életüket a közigazgatásnak szentelik, jobb fizetésben részesíttessenek, hogy ez által feloldva a kenyérkereset gondjai alól, minden erejüket és idejüket a közigazgatásnak szentelhessék.

Nem hagyható figyelmen kívül a felesleges ellenőrzés mellőzésének és a bizottságok által megkívánt sok idővesztést igénylő munka, mely lelohasztja az egyének lelkesedését az ügy iránt. De van még egy más ellentét is a jelen rendszerben. Nem-e különös ellentét, hogy míg az a közigazgatás legalsóbb tényezője, a község, 50—80% erejéig adóztathatja meg magát adig a községek egyetemének, a vármegyének, nincs joguk miniszteri engedély nélkül 3—5 százalékos pótdót kivetni?

Ily visszasság több is van a mai rendszerben. Ép ezért kell komolyan foglalkozni a reform kérdésével, a melynél azonban nem szabad figyelmen kívül hagyni sem a helyi érdeklődést, sem befolyást, melynek mellőzése nagyon könnyen igen megbosszulhatná magát.

Áttérve magára megyénk, mint annak hivatott ellenőre, örömmel konstatálhatom, hogy annak adminisztrációja kitűnő s ezzel ismét czáfolatát látom a rendszer ellen hangoztatott túlzott vádaknak; bizonyoságát annak, hogy az egyénektől függ a rendszer jósága is. Jóleső örömmel fejezem ki itt ez alkalommal lépő tisztikarunknak együtt és egyenként elismerésem s köszönetemet magam s a törvényhatóság nevében, mely büszkeséggel tekinthet tisztviselőire, óhajta, hogy ez a mai jegyzőkönyvben kifejezést nyerjen.

Ismételten üdvözölve önöket s remélve, hogy a megejtendő választásánál kizárólag a megye érdekei fogják önöket vezérelni, a gyűlést ezennel megnyitott-nak nyilvánítom.

Zajos éljenzés követte a főispán magvas, szép beszédét, mely után Tompa Sándor megyei főjegyző felolvasta a belügyminiszternek a tisztújításra vonatkozó rendeletét.

Ezt követőleg Roll Gyula kir. tanácsos alispán következő szép beszédet tartotta:

»Méltóságos gróf főispán ur!

Tekintetes törvényhatósági bizottság!

Az 1883-ik évi december hó 18-án tartott tisztújításnál, a hol én valamint tisztársaim a törvényhatósági bizottság bizalma által tisztviselőikül lettünk választva, azt az ígéretet tettük, hogy hivatalunkkal járó köteleességeinket lelkiismeretes pontossággal teljesíteni

fogjuk. Nehéz időszakot értünk, a mennyiben egy néhány érdemes tisztársunk hosszabb ideig súlyos! betegségekbe, szenvedvén, el is haltak.

Nehéz volt ezen időszak annyiban is, mivel a folytonosan növekedő ügydarabokat — a hivatalos személyzet csekély lévén — alig voltunk képesek meggyőzni. Csak kitartóság és lelkiismeret által voltunk képesek a nehézségekkel megküzdeni és csak ennek tulajdonítható, hogy az esztendőnként kétszer tartott számonkérő széknel hátralékok nem voltak. Azt véljük tehát, hogy a hivatalunkkal járó köteleességeinknek lehetőleg eleget tettünk és tett ígérletünket meg is tartottuk.

Ha netalán mégis a méltóságos főispán ur, valamint a tekintetes törvényhatósági bizottság ohajainak és követeléseinek nem tettünk eleget azon mértékben, a melyben az követeltetett, szíves elnézésért esedezünk. Sokkal kevesebb nehézségekkel fognak küzdeni a jövő tisztviselők, miután a m. kir. belügyminiszter ur ő nagyméltósága f. évi november hó 22-én 76228. III. b. szám alatt kelt rendeletével a tekintetes törvényhatósági bizottság határozatát, melylyel egy harmadik aljegyzői, valamint egy segéd számvevői állás szervezése meghatározott, jóváhagyta méltóztatott, még pedig mélyen tisztelt főispán ur ő méltóságának támogatása által, ki tisztviselőinek sorsáért melegen érdeklődik és vármegyénk ügyeit nemes módon előmozdítja és pártolja.

A mai napon már a tisztújítás a következő január 1-től kezdő időszakra belügyminiszter ur ő nagyméltóságának folyó évi október hó 14-én 67800 III. a. kibocsátott rendelete értelmében eszközözendő és kötelezve érzem magamat ezen alkalommal érzelmeimnek kifejezést adni. Úgy az én, valamint tisztviselőim nevében köszönöm mindenk előtt méltóságának munkáink kiméletes megítélése- és a vármegyei tisztviselők sorsának meleg érdeklődéséért, köszönöm a mai ülésben kifejezett elismerését különösen köszönöm méltóságodnak szívem mélyéből azon indulatot és bizalmat, melylyel engemet több ízben megtisztelni kegyeskedett, fogadja méltóságod ígéretemet, hogy ezen jóindulatát, ezen bizalmát kiérdemelni mindég törekedem. De a tekintetes törvényhatósági bizottságnak is köszönöm azon támogatását, melylyel engem, a hányszor segítségét igénybe vettem, mindenkor szíveséggel és készséggel szereztesztetett; köszönöm azokat a barátságos jóindulatokat, melyekkel engemet sok ízben megörvendeztettek.

Azon óhajjal, hogy az isteni gondviselés vármegyénket megáldja, úgy én, valamint a választás alá jövő tisztársaim megbízatásunkat már leteszszük, azon kérelemmel, miszerint a méltóságos gróf főispán ur, valamint a tekintetes törvényhatósági bizottság továbbra szíves jóindulatukkal szerencsételni méltóztassanak.

A beszéd zajos éljenzéssel fogadtattott. Most ki küldetett a kandikáló bizottság és p. a törvényhatóság részéről Adam Károly, Sündel Ferencz és Jekelius Jenő, míg a főispán kinevezte tagokká Dr. Fabriczius József, Lázár Gerő és Román Lajos tagokat.

Az ülés egy negyedórára fölfüggesztetvén, a kandidáló bizottság visszavonult. Csakhamar megjelent és előterjesztette javaslatát.

A választás minden egyes állásra közfelkiáltással és egyhangulag történt és eredménye következő:

a mint óhajtanók. A nap sem süt mindig melegen, hiába kívánjuk. Megtörténik igen gyakran az is, hogy a miben a legtöbb bizalmat helyezzünk, abban csalunk meg leg hamarabb. Hiába, a fehér lilomnak is fekete az árnyéka!

De hogy is kívánhatta annak a szép leánynak az édesanyja, hogy örökké csak őt szeresse s másnak ne nyissa meg szívét.

Tudhatta volna a virágról, hogy mikor megjön a tavasz, ki kell annak nyílnia a himes szárnyu lepke, a döngicselő méh előtt. Aztán meg tudhatta volna saját magáról is, hisz ő is volt leány, neki is megdobbant a szíve. Én istenem, beh rég volt az! Hogy eltelik az idő?

Elég az hozzá, hogy a leánynak kéréje akadt, egy jóra való, de nem valami gazdag falubeli legény. Az anya hallani sem akart az egész dologról, kikoszorazta a kérést. Azt mondta a leányáról, hogy kicsike még, had nőjön még. Pedig bizony már szépen megnőtt, lehetett úgy husz év körül. Ilyen korban már el-elmennek a leányok férjhez; kiszállanak az édes anyai karokból, mint a fecske a fészekből, a mosolygó alma az ágról. Hiába, már az úgy van! Egyéb iránt az is lehet, hogy az anya különb kérére várt; hogy ne, hiszen a leánya olyan nevelésű volt, hogy nemcsak egy egyszerű gazda ember gyermekének, de még a pap fiának is szemet szurhatott. De nem úgy

a leány: kimondta kerekén, hogy neki nem kell más, mint az az egy, a ki megkérte, vagy a halálé, vagy azé. Ezzel aztán beütött az istennyila a házba. Egyik sem engedett a másiknak. Volt sirás, volt harag.

A leány szemére vetette a anyjának, hogy hiszen ő sem ment báróhoz férjhez, még tekintetes urhoz sem, hanem csak közönséges gazda ember fiához. Az anya meg aval verte vissza a szót, hogy de nem is adtak ám neki olyan nevelést, mint ő a leányának.

— Ki mondta, hogy engem úgy neveljenek? felelt vissza a leány. No ez már rettenetes szó volt, olyan, hogy nem lehet eltűrni. Keserves sirásra fakadt a szegény anya s mikor jól kisírta magát, összehalkolta a leánya ruháit s elküldte a háztól; menjen a hová tetszik: le is ut, fel is ut.

— Ugy-e bár, nagy kegyetlenség volt ez az anyától? De mikor úgy fel volt indulva azért a mondasért. Szívének forró szeretete volt lehűtve; egész életének legszebb reménye volt összetörve az által a pár szó által. Hiszen leányának élt; neki szerzett; őt tartotta legdrágább kincsének.

Mikor az anya azt hitte, hogy leánya a falu végeig ment, akkor nagyon megijedt arra a gondolatra, hogy hátha bujába, bánatába még kárt tesz magában: bele fogja ölni magát az Óltba. Hirtelen utána eredt ki a falu végeig, nézte, nézte a ködös alkonyatban, de nem látta, nem találta sehol. Lélek-

Alispán: Roll Gyula. Főjegyző: Tompa Sándor, I. aljegyző: dr. Jekel Frigyes, II. aljegyző: Jekelius Gusztáv, III. aljegyző: Hnydi Ottó. Árvaszéki elnök: Schullerius Ede. Főszolgabírák: Henter Gábor (hétfalusi járás), Kostend Vilmos (felvidéki járás) és Pildner Ferencz (alvidéki járás). T. főügyész: Manaradian Gergely. Árvaszéki ülnökök: Muntean Jordán és Wendl Márton. Pénztáros: Mátyás Károly. Ellenőr: Bittermann Gyula. Szolgabírák: dr. Tompa István. Szonda Márton és Fischer Vilmos.

Az eredmény kihirdetését zajos éljenzéssel fogadta a közgyűlés mire Tompa Sándor főjegyző következő mély érzéssel előadott beszédet tartotta:

»Méltóságos Gróf Főispán Ur! Tekintetes törvényhatósági Bizottság!

A hálátlanságot tartom egyik legnagyobb — de fájdalom, oly gyakran előforduló — bűnnek.

Magamat és tisztársaimat ettől óvandó, engedje a mélt. gr. főispán ur és tek. törvényh. biz., hogy a mai örvendetes tisztújítás alkalmából legforróbb köszönetünköt kifejezve, rövid néhány szót intézhessek ez irányban kartársaimhoz.

Kedves Barátaim s Tisztársaim!

Hivatali állásunk s így legtöbbünknek életfentartási eszközünk ez ideig a mélt. Gróf főispán ur és t. h. Biz. tagjainak igazságérzetétől és jóakaratától függött.

Ezen tisztújításnál is még részint gróf főispán ő méltósága nevezte ki, részint pedig ezen bizottság választotta meg a vármegye tisztviselőit.

Jóhet idő — s talán nem messze van — mikor ez nem lesz így, hanem tőlünk távol álló faktorok fognak rendelkezni hivatalos állásaink fölött.

De ismerve mindnyájatokat, biztosan hiszem, sőt tudom, miszerint nem jóhet, az az idő, hogy mi ne tartsuk magunkat a szeretet legmelegebb kapcsával Brassó vármegye törvényhatóságához csatolva. Nem jóhet az az idő, hogy ne tekintsük magunkat első sorban e vármegye tisztviselőinek.

Nem jóhet az az idő, midőn egyik vagy másik közülünk a mélt. főispán ur és a t. h. biz. kiválóan tisztelt tagjai által irányunkban mindig tanusított s a mai napon is csaknem egyhangú választás által oly fényesen s az egész országban csaknem egyedül állóan bizonyított jószágot elfeledhetné s azt hálával viszonozni ne törekednék.

Csak egy mód van azonban ked. barátim s társaim hálánk tényleges kifejezésére, ha teljes erőnket, minden tehetségünket, s legjobb akaratunkat most és jövőn bármely körülmény, mindenkor arra fordítjuk, hogy szeretett Brassó vármegyénk anyagilag és szellemileg előhaladjon, és felvirágozzék.

Meg vagyok győződve, hogy mindnyájatok akaratának, mindnyájatok ohajának adok kifejezést akkor, midőn ezen ígéretet, mondhatnám szent fogadalmat, mindnyájunk nevében a m. g. f. ur és a t. h. Bizottság tisztelt tagjai kezébe leteszem, kérve a mindenek urát Istenét: adjon nekünk ezen fogadalmunk megtartásához kellő erőt, azokat pedig, kik hozzánk annyi jóval voltak, hazánk, nemzetünk és törvényhatóságunk fölvirágozására együttesen és külön-külön az emberi kor legtávolabbi hat óráig teljes meglegedés és boldogságban éltesse.

szakadtából kezdte kiabálni: Juliska leányom, édes Juliskám! Gyere vissza, gyere vissza! Késébeesett hangjára nem félt senki. Szembejövő emberektől kérdezgette, nem látták. Most neki vágott a szegény anyja a taposnkki földeknek, ki az Ólt partjára, ott ismét kiabált, tördelte kezét; a leveletlen fűbokrokron át át rárátekinthet a folyó sötét tükrére a zavartalan te ült el előtte. A fethő foszlányokon keresztül ki-kikandikáló hald rémesen világította meg a tájat, hol egyedül bolyongott fél örültként a leányát kereső anya. Valami hidegen csipős novemberi szél úgy átjárta öreg testét, hogy leányát elvesztette, szívtelen kegyetlensége miatt vesztette el. De mikor hazaért s szemébe öltött szeretett leányának az ágya, a széke, olyan kihaltan üresnek tetszett a ház, hogy nem töltötte be, vidáman ének, kaczagó beszéd: akkor keservesen kezdett sirni, ráborult leánya ágyára s úgy megzokogott, hogy még a képek is megsajnálják ott a falan. Felfogadta, ha leánya viszakerül, oda adja ahhoz a kit a leánya szeret.

A leánya vissza is került, nem ment messze, csak a nyári konyhába, ott töltötte azt a viharos, őszi éjszakát, a mig édes anyja, majdnem halálra válvá kereste a víz partján. Azt hiszitek, hogy megörült az édes anya a leánya életben maadásának s talán beváltotta a szavát? Nem a . . . Boszankodott, hogy úgy csuffa tudta tenni a leánya s csak azért is erő-

Mondjuk tehát egyhanguan teljes szívünkkel és elkünkkel, hogy szeretve tisztelt főispánunk gróf Bethlen András ur a méltósága s a törvényhatósági bizottság tisztelt tagjai hosszasán éljenek.

Az új tisztikar a közgyűlés színe előtt tette le a hivatali esküt.

D. e. 11 órakor a törvényhatósági bizottság rendkívüli gyűlést tartott a főispán elnökelete alatt.

Ezen gyűlés legfontosabb tárgya a bizottságok megalakítása volt, melyet jövőre közlünk.

Tisztújító közgyűlés Kis-Küküllő megyében.

E hó 20-án tartotta meg Kis-Küküllő vármegye gróf Bethlen Gábor főispán elnökelete alatt számos megyebizottsági tag jelenlétében tisztújító létében tisztújító közgyűlését.

Délelőtt pont 10 órakor hilibi Gál Domokos alispán indítványára három tagú küldöttség hívta meg főispán urat a gyűlésbe, ki a csaknem szorongásig megtelt nagyterembe lépve, kitörő éljenzéssel fogadtatta. A főispán határozó beszéddel a gyűlést megnyitván, hilibi Gál Domokos alispán az ő és tisztársai nevében az irántuk tanúsított bizalomért hálás köszönetet mondván lemondott állásáról.

A kijelölő bizottság kiküldésével, a gyűlés felüggesztetett. Fél óra múlva jelent meg a bizottság, mely h. Gál Domokos eddigi alispánt jelölte s ajánlta megválasztásra, mire Gál Domokos egyhangulag, nagy lelkesedés között alispánná választatott, a ki szép beszédben köszöntö meg az újolag is benne helyezett bizalmat.

Ezután Zehán László ügyvéd emelt szót, érzelmeteljesen kifejtve, hogy mint a marosvásárhelyi ref. collegiumnak egykori tanítványa mindig azt hallotta, s tanulta szívesen tanáraitól, hogy a magyar nemzet igazságszerető s a más nemzetiségekkel szemben méltányos, erre hivatkozva kérte a főispán urat s a közgyűlést, hogy az eddigi árvaszéki elnököt Moldován Basilt újra válaszsza meg.

A kijelölő bizottság félre vonulván, félóra múlva egyhangulag a bizottság kijelölése alapján megválasztattak főjegyzővé: Fekete György, tisztiügyész: Gáspár György főpénztárossá: Felszegi Gábor, I. aljegyzővé: Kerekes Gábor, II. aljegyzővé: ifj. Miske Elek (uj).

Az árvaszéki elnökségre kijelöltettek; Bágya Ödön, M. B., U. G., P. G., kik közül névszerint szavazással, 49 viszonylagos szavazattal Bágya Ödön (uj) lett árvaszéki elnök.

Árvaszéki ülnökökké megválasztattak egyhangulag: Dr. Ujvárosi Gábor és Pekry Gábor.

Főszolgabírákká megválasztattak egyhangulag a e dicsőszentmártoni járásban Frits Rezső, a radnóthiban: Horváth Albert, a hosszúaszoiban: Gyárfás Ferencz, az erzsébetvárosiban: Dersi János.

Szolgabírákká: Kabós Ferencz, Horváth Ákos, (uj), Rozsnyai Pál, Felszegi Sándor (uj). Ezután a főispán ur kinevezte tiszteletbeli főjegyzőkké: Csató Gábort és Pekry Sándort és tiszteletbeli ügyész: Mauk's Gyula kir. közjegyzőt.

Főorvossá! élethossziglan Dr. Felszegi Jánost, számvevővé: Muzsnai Józsefet, járási orvosokká: Hájek Nándort, Csiki Dávidot és állatorvossá: Schuller Frigyeszt.

Ezután megválasztattak a bizottságok tagjai.

A megválasztott tisztviselők a gyűlés színe előtt az esküt letévén, Gyárfás Lajos, bizottsági tag visszapillantást vetve a közelmúlt időre, a volt titkárnak odaadó buzgalmaért elismerést nyilvánított, a mit közgyűlés lelkes éljenzésekkel fogadott.

Végül a főispán ur lelkes szavakkal s dörgő éljenzések között a gyűlést befejezettnek nyilvánította, azután az új tisztikar az alispán vezetése alatt tiszteltgett a főispán urnál, kitől a szomszéd terembe lépve Fekete György, főjegyző ékes és szívből jövő szavakkal üdvözölte a tisztikar nevében az újra megválasztott alispánt.

Délután 2 órakor 150 terítékű bankettet adott a megválasztott tisztikar a főispán és a megye bizottsági tagok tiszteletére, a mely alatt számos tósztt mondatott.

Ilyen egyetértően és csendesen folyt le vármegyénkben talán az utolsó-restauráció.

Egyletek s intézetek.

Egy derék egylet feloszlása.

A „Brassói kereskedelmi és iparegyesület,” mely öt évi fennállása óta annyi üdvös és hasznos szolgálatot tett erdélyrészi iparunknak és kereskedelmünknek, vasárnap d. u. Königes János elnökelete alatt feloszlato közgyűlést tartott. A közgyűlés határozatát az alábbiakban közöljük:

Tekintettel arra, hogy 1884-ben a sürgős szükség által életre hívott brassói kereskedelmi és iparegyesület a rendelkezésére állott korlátolt eszközök daczára hivatásának megfelelt, szükségben lévő iparosainknak munkát szerzett s ez által hozzájárult az erdélyrészi iparnak egyrészt a hazai piacon való meghonosításához, másrészt a keleti piaczokon való terjesztéséhez;

tekintettel továbbá arra, hogy erdély ipara és iparos osztálya kereskedelem ügyi m. kir. miniszter ur ő nagyméltósága kegyességéből az egyesület titkára személyében oly iparfelügyelőt nyert, ki sokszoros bizonyosságát adta annak, hogy iparunk és kereskedelmünk ügyein odaadó szeretettel csügg és így benne közgazdasági érdekeink kiváló ápolóval bírnak;

tekintettel továbbá arra, hogy a brassói kereskedelmi és iparkamara egyrészt újjáalakulása óta törekszik hivatása magaslatán állani, másrészt szélesebb hatáskörrel felruházva, iparunk s kereskedelmünk most már teljes mértékben számíthat támogatására; végül tekintettel egyrészt arra, hogy ez idő szerint már nem forog fenn az a parancsoló szükség, mely az egyesület fennállását feltétlenül követelné, másrészt a közgyűlés az egyesület belépő titkárát, Szerényi József kir. iparfelügyelőt ez idő szerint városunkban pótolhatónak nem tartja;

a közgyűlés legmélyebb sajnálattal bár kimondja hogy egylet feloszlik.

Ugyanekkor kimondja:

I) hogy az egyesület levéltárát megőrzés végett átadja Szerényi József iparfelügyelőnek oly felkérésre, hogy az egyesület függőben lévő ügyeit szíveskedjék tovább intézni.

II.) hogy a fennmaradó 60 frt egyleti vagyont két egyenlő részben a brassói állami és városi ipariskolának adományozza a munkakiállítások jutalmazására; és

III.) hogy a közgyűlés határozatainak fogantatásával megbizsa együttesen Königes János és Szerényi József urakat.

Kimondatván a feloszlás, a közgyűlés egyrészt köszönetének és elismerésének, másrészt legőszintébb bizalmának és ragaszkodásának ad kifejezést az egyesület választmánya s különösen elnök Königes János s titkára Szerényi József iránt, a kiknek első sorban köszönhető, hogy az egyesület öt éven át, daczára korlátolt erőinek, oly kitűnő sikereket és eredményeket volt képes elérni.

Végül elhatároztatott, hogy a közgyűlésből felirat intéztessek Baross Gábor kereskedelmi miniszterhez, köszönetet mondva neki azon kitüntetésért, melyben az egyletet részesítette akkor, midőn titkárát Szerényi Józsefet erdélyrészi iparfelügyelővé nevezte ki, a kiben bizonyára a leghivatottabb erőt választotta Erdélyben.

Ezután a tagok az elnök és titkár eltetésével s egymástól barátságos búcsút véve, eloszlottak,

Népszerű felolvasásaink.

IV.

Áttér ezután a század epikájának harmadik ágára, a történeti énekekre. A magyar nemzet története, mely hazaszeretnek s a hősiesség önfeláldozásnak annyi példáját nyújtja, a legrégibb időktől fogva lelkesítette költőinket; a Béla király névtelen jegyzője, meg Koko-hard német krónikás már pogánykori őseinkről feljegyezik, hogy voltak történeti énekeik; későbbi időkről azt is tudjuk, hogy ezek az énekek készítői s előadói külön dalnoki rend tagjai voltak, kiket a külön böző források igricz, majd hegedűs, vagy lantos néven emlegetnek. Végig haladva a hagyományok megszakítatlan fonálán, még a XVI. századból is több bizonyosságunk van reá, hogy a régi énekmondák szellemi utódai gyakorolták mesterségüket főurak váraiban, táborok s mindennemű sokadalmakban. Hogy lassanként azután kivesz ez érdekes bohemien faj, oka a papir és nyomdafesték. Az erősebb legyőzi a gyengét s valamint a puszkapor kiszorította a középkor naiv gyilkoló szerszáma, úgy törte össze Guttenberg találománya az utolsó hegedűket s lantokat, melyekkel Tinódi és társai még kísérték nótára szedett történeteik előadását.

(Vége következik)

Helyi és vidéki hírek.

Lapunk t. olvasóinak boldog ünnepeket kívánunk.

Tárgyhalmaz, miatt lapunk mai számából rendes rovataink részben kimaradtak, részben kisebbek mint máskor.

Karácsonyfa-ünnep. Meghatóan szép kis ünnepei voltak vasárnap és Hétfőn d. u. az Emke brassói óvodáknak. Vasárnap a bölonyaiban Veszprémy Ida óvónő rendezett gyönyörű ünnepélyt, hétfőn Kollár Ilona óvónő ugyanilyet a belvárosi óvodában. Közönség mindket helyen nagyon sok volt, mely nem győzte eléggé dicsérni a kitűnő óvónőket. Meg is érdemlik

tetre ösztökélte, hogy menjen az árendás ispánjához. Juliska hajthatatlan maradt.

Makacsságán megtört az anya erős akarata. Egyelőre abba hagyta a dolgot. Várta az időtől; remélte, hitte, hogy majd csak hozzá törődik a leánya ahhoz a gondolathoz, hogy ispánná legyen. Hiába...

Epen karácsony szombatján történt, ezelőtt 11 esztendővel. Az anyát a sok bu s még inkább az a kiállott zivataros emlékezetes éj, a mikor a leányát kereste — leverte lábáról, ágyba kellett fekünnie. Arra kérte leányát, hogy menjen el helyette is az éjféli misére, imádkozzék érte a boldogságos szűz anya előtt, ki ez éjszakán hozta a földre a világ megváltóját. Juliska fel is készült; oda lépett az édes anyja ágya elébe, megcsókolta a betegnek a kezét, homlokát s egy pár forró könnyet ejtett anyjának halvány beteges arcára...

Vajjon a meghánás könyei voltak-e azok?

Mikor már a misére harangoztak, Juliska keserves sirás között lépett ki a szobából; még egyszer oda borult anyja kebelére s úgy meg sirt, ritt ott, hogy az anya sem tudta megállani a nélkül, hogy meg ne ölelje, meg ne csókolja.

Alig hogy eltávozott, néhány perc múlva a beteg ablakán előbb halkan, majd mind erősebben kopogtak. — A szegény anya szörnyen megijedt, kiabálni kezdett, hogy ki az, ki az? De senki sem felelt, csak az erős kopogtatás, majd feszegetés hallatszott. Hirtelen kiszökik az ágyból, de abban a perczben az ablak felszabbant s benn terem egy magastermetű. bekor-

mozott arcú ember, s szó nélkül a halálra ijedt asszonynak tart.

— Mit akarsz? kérde az anya fogvaczogva.

— Pénzt vagy életed, szólott a rabló sziszegő bangon.

Erre az asszony a tárt ablakon kikiáltott kikiáltott éjbe: gyilkos, rabló, emberek... segítség!

— Hiába kiabál, itt nincs mentség s az asszony kezeit hirtelen megragadta, hogy össze kösse. De a szegény asszony kétségbeesetten védte magát. Mikor a rabló látta, hogy így nem boldogultat, csizmája szárához akart nyulni késért, vagy pisztolyért, de abban a perczben a bátor asszony a rablót úgy meglökte, hogy a földre bukott. A másik perczben már nem keillett védeine magát... A hol legnagyobb a veszedelem, ott van van legközelebb az isteni segítség: gyorsan, mint a villám rohant be az udvar felől Juliska kedvese, ki a rablót, ki még a földről most akart feltámpáskodni megrohanta. Most borzasztó küzdelem folyt a két férfi között. Sándor ifju erővel igyekezett a gyilkost a falhoz szorítani, az kezével lábával, fogával védte magát; míg aztán Sándor egy székkal úgy fejbe vágta, hogy kábultan bukott le ismét a földre. Megkötözte s az oda gyűlt emberekkel a falü házába vitte.

Hanem már most lett csak igazán beteg a szegény asszony. Képzeltetek, hogy az a roppant ijedelem mennyire erőt vett rajta... sok ideig, szint-három napig folyton rablót, gyilkost kiabált, s úgy viakodott, hadonázott a kezeivel, mintha védnie kellett volna magát a rablók ellen. Pedig hát a ki az ágyánál virasztott, őt ápolta, az nem volt rabló, az egy megtévedt, erős szeretetű leány volt: az ő leánya s még valaki, Sándor, a kinek az életben maradását köszönnheti.

Hát aztán — kérdem nagyanyáól — mi-mikor vettem észre, hogy a meséjének vége elé jár — mit kerest ott épen akkor az a derék ember, mikor a rabló az asszonyt meg akarta ölni?

— Azt csak később tudta meg az asszony — édes fiam, szólott a nagyanyám. Juliska mondta meg neki, akkor, mikor már az esküvőről haza jöttek.

— Ugy történt az egész, hogy...

— Ne mondja el édes jó anyám, ne mondja e — vágott közbe az anyám...

De bizony csak elmondta, hogy Juliska az éjjel megakart szökni Sándorral a háztól, úgy volt megbeszélve a dolog köztük, hogy az éjféli miséről kijövet elmennek Karancsra a Sándor rokoniához s ott egybekelnek; a leány előre ment a templomba, hogy majd ott találkoznak. A fiu éppen akkor haladt el a ház előtt, mikor azt a kiáltást hallotta s arra jött be, hogy a Juliska anyját megmentse. Meg is mentette s ez halából neki adta a leányát.

Apám épen akkor lépett be a szobába, mikor nagyanyám az utolsó szót mondta ki a meséjében s hálás pillantást vetett reá s szeméből egy pár könny-csepp hullott alá jóságos öreg arcára.

Édes anyám is elkezdett sirni. Apám meg rávágta: Ej, ne sirjanak már nő, rég volt, pedig hogy úgy volt...

Áldassék az urnak szent neve, ki megváltója által megtanította az embert szeretetre békességre...

V... h M... s.

Magyarázat. Lapunk múlt számának „Közönség köréből” rovatában a helybeli róm. kath. főgymnasium igazgatója, Vargyassy Ferencz urnak egy nyilvános köszönete jelent meg. A rovat cziménél lévő állandó megjegyzést, hogy t. i. ezen rovat alatt megjelenő közleményekért nem vállal felelősséget a szerkesztőség, lapunk egy némely jóakaró barátja úgy igyekszik magyarázni, mintha ez kétségbevonást akarna jelenteni az igazg. ur közleménye igazsága iránt. Azily magyarázatra nincs szavunk. De az igazgató ur személye iránti tekintetből tartozunk annak kijelentésével, hogy ily magyarázatot egy állandó, minden azon rovatban megjelenő közleményre, tehát magára a rovatra vonatkozó jegyzetnek adni, csak rosszakarattal lehet.

Kérelem. „Életem és emlékeim” czimű kétkötetes művem első kötete a sajtó elhagyván, tisztelettel kérem azokat, kikhez aláírási ivatek küldöttem, szíveskedjenek azokat hozzám visszajuttatni, hogy művem

1-ső kötetének szétküldése iránt intézkedhessem. — Brassó, 1889. december hó 21. Koós Ferencz m. kir. tan. tanfelügyelő.

Egy kérdés. A „Székely Nemzet” megemlékezésén lapunknak küszöbön lévő szerkesztőcsereiről s a leendő szerkesztő rövid nyilatkozatáról, azt kérde, milyen lesz ezuttal a lapnak politikai iránya? Megnyugtathatjuk t. lapársunkat, hogy a „Brassó” politikai iránya továbbra is az lesz, a mely kezdettől fogva volt: a szabadelvű párt iránya.

A budapesti német színház teljesen leégett. A kár 150.000 frtra rug, de a színház biztosítva volt 250.000 frtig.

Kőhalmi hírek. A kőhalmi m. kir. állami népiskola, szegény tanulói között a fillérestételek jövedelméből vásárolt tanszerek és ruhaneműek szétosztása szombaton, azaz f. hó 21-én délután történt meg. A kiosztást megelőzőleg a növendékek egy- és kétszólamu dalokat énekeltek s verseket szavaltak. 45 növendék kapott téli meleg ruhát, 80 növendék meg

tanszereket; végül a tanítónők az iskola összes növendékei között gyümölcsöt osztottak szét, az igazgató rövid beszédben megköszönte a közönség érdeklődését és ezzel az ünnepély véget ért.

Brassói piaci árfolyam.

— A pesti m. keresk. bank jelentse. —

Brassó, 1889. december hó 24-én

Román pairpénz à 20 frankos	9.34 vétel 9.36 adás
Ezüstpénz à 20	9.30 „ 9.32 „
Napoeleond'or (aranypénz)	9.40 „ 9.42 „
Török lira	10.65 „ 10.66 „
Arany	5.56 „ 5.58 „
Orosz papirrubel	125.— „ 126.— „

Társzerkesztők:

Nagy-Küküllőmegye részéről Horváth László (Segesvár.)
Kis-Küküllőmegye részéről Gyöngyössi István (D.-Szent-Márton)
Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szerényi József.

H I R D E T M É N Y E K.

Sz. 12808—1889.

Hirdetmény.

A kutya-adó iránti szabályrendelet szerint a kutya-adó minden a Brassó város területén tartott 6 hónapon felülről kutyáért fizetendő.

A kutya-adó teszen az egész évre a lánczon tartott kutyákért, melyek zárt-helyiségek őrzésére szolgálnak, valamint oly kutyákért, melyek a marha tartásra használatnak, darabonként 25 krt, minden más kutyáért 2 frtot o. é.

Az adó a kutyajegy váltásasókor az egész évre egyszerre fizetendő, minthogy részletfizetéseknek helye nincsen.

Az adóösszeg behajthatatlansága esetén a kutya birtokosától elvétetik és a városi gyémester által elpusztíttatik. A kutya eltávolítása a birtokosán, mint áthágás az adóösszeg háromszoros összegével büntetettik meg.

Habár a jelenleg használatban álló kutyajegy érvényessége csak 1890 évi február hó 28-ával szűnik meg, mindazonáltal az új kutyajegy az 1890 évre már az 1890 évi január hó 2-től kezdve a 2 frtnyi, illetőleg 25 krnyi adó lefizetése mellett a városi adópénztár által a kutya, birtokosnak ki fognak szolgáltatni.

A mi ezennel köztudomásra hozatik, Brassó, 1889. november 2-án.

A városi tanács.

A „Közérdek”

díjmentesen hirdet szellemi vagy fizikai állomást, vagy foglalkozást nyújtóknak, keresőknek szavonként 2 kr. Ismerteti a népszerűsítést, új találmányokat és vállalkozásokat. Közöl üres helyet, ajánlkozást üzleti és hűmény hirdetést. Kiadóhivatala Budapest VI. Andrási-ut 50. sz. megjelenik havonta 10, 20 és 30-án, 1 évre 5 frt egyes szám 16 kr. — nem előfizetők, is élvezhetik a hirdetési-jogot.

Bőreladás.

A Scherg Frigyes csődtömegéhez tartozó 450 darab 10—14 klgrm suiyu talpbőr (1. satz Terzen) vagyonbukottnak O-Brassó 512. sz. börtgyárában, f. december hó 30-án d. u. 3 órakor nyilvános árverezés útján a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett el fog adatni. Venni szándékozók 700 frt bánatpénzt tartoznak letenni. Az árverezés megkezdéseig 700 frt bánatpénzzel ellátott írásbeli zárt ajánlatok is elfogadtatnak ügyvéd

Borosnyai Dániel

2—3 tömeggondnok által.

Padlószőnyegeket

tiszta gyapjuból és igen tartósan készítve ajánl

Paul Károly

posztós

Brassó, vár-utca 236.

Ezenkívül kaphatók Zachariás János ur termény-üzletében, Klastrom-utca 8. sz.

(456) 3—3

Alkalmas és praktikus karácsonyi ajándékok.

Első brassói vasbutor és- és sodronymátrác-gyár.

Bernhardt Rudolf

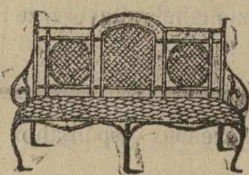
gép-, mű- és épület-lakatos

ajánlja raktárát mindennemű vasbutorokból, mint: szalon-, lakó- és hálószobák, kávéházak és szállodák berendezését elegáns kivitelben és legolcsóbb áron; továbbá aczélsodronymátrácokat, kerti sátrak (lu gasok) és butorokat. Minden a gép- és építési szakba vágó lakatosmunkák és javítások is szolidan teljesíttetnek s legutányosabban számíttatnak. Kovácsolt vas erkély- és lépcső-korlátok, sirkerítések és más rácszatok elkészítése minden styl szerint legizlésebb kivitelben, — Zajtalanul záró, javított aczel ablak és ajtó-reuleaux (redőnyök), takaréktűzhelyek egész vashól, vagy csempével disztve.

Elismert legszolidabb gyakorlati vasalások ajtókra. Szabadalm. pneumatikus ajtó-önzárók.

Gyermekek-butor és kocsik, bubák mindennemű és legszebb kiállításban

Tiszta kitünő borok literes üvegben.

Küküllőmenti asztali bor	25 kr,
Medgyesi óbor	30 „
Ménesi óbor	40 „
1882-beli magyar óbor	50 „
Erdélyi Muskotály	60 „
„ sauvignon	70 „
Finom villányi opporto vörös	60 „

PAPP FERENCZNÉL Nagy-utca 504. sz. emelet, első ajtó.

A literes üvegekért 8 kr vétetik és fizettetik vissza.

Épen megjelent

és az összes helybeli könyvkereskedésekben, valamint Alexi könyvnyomdájában példányonként 60 krért kapható:

Auszug

aus dem Schauffsteuer-Gesetze vom Jahre 1888 und der betreffenden Vollzugs-Vorschrift

Bebräuche der Bewerbetreibenden in Kronstadt

(offene Gemeinde)

nebst einem Anhang über die Einhebung der städtischen Einfuhr- und Effig-Taren, sowie Tarife und Belehrungen über die Entrichtung der Schank-, Verzehrungs- und Consum-Steuer mit 13 Stück Berechnungs-Tabellen.

Speziell für Kronstädter Verhältnisse zusammengestellt

JOSEF WOLLANKA,

städtischer Gefällen-Controllor.

„ALBINA”

takarék- és hitelintézet brassói fióktelepe átvesz bizományképen fizetéseket és inkassot

a bel- s külföldre,

(231 a) 20—*

vásárol, elad- — s hitelez azokra — ércpénzeket, értékpapirokat és szelvényeket, eszközöl vagy közvetít cheque-keket, utalványzásokat stb.

és különösen ajánlkozik mindennemű üzleti transactioik keresztülvitelére Romániában.

Bővebbet az intézet irodájában

Brassóban, főtér 90. szám a. naponként 8—2 óráig.